

L'escenari social El rerefons electoral

Pobres indefensos i escanyapobres

ANÀLISI

Jordi Barbeta

L'esquerra s'erigeix en defensora dels pobres, els nacionalistes s'especialitzen en la defensa de Catalunya, i la dreta, en la defensa d'Espanya i la prosperitat econòmica. Però l'última vegada que va governar l'esquerra, els pobres van augmentar en quantitat i en intensitat; els 23 anys de govern nacionalista no van servir per resoldre el problema català, sinó per aguditzar-lo, i Espanya i l'economia estan pitjor que mai ara que a Espanya governa la dreta de debò.

No està demostrat empíricament que parlar i debatre sobre la pobresa com va fer ahir el Parlament resolgui els problemes dels pobres, però sí que permet als representants polítics presentar-se davant la ciutadania com a persones sensibles i comprometre's amb la causa dels més desfavorits. Una persona tan lliure de tota sospita com Angels Guiteras, la presidenta de les entitats que es dediquen a resoldre problemes concrets de persones amb nom i cognoms a les quals no els arriben els diners per menjar, per pa-

gar el rebut de la llum o per dormir sota un sostre, va admetre com el més positiu del debat parlamentari sobre l'increment de la pobresa la coincidència de diagnòstics. I, efectivament, tots els oradors van admetre que la situació de la pobresa a Catalunya és d'emergència nacional i que no s'estan prenent prou mesures per atendre-la. Fins i tot el Govern ho reconeix. La coincidència de diagnòstics

La prioritat de cada partit és recaptar vots a còpia d'omplir-se la boca en defensa dels pobres i culpar l'adversari

la va celebrar Guiteras com l'embrí d'un pla nacional de lluita contra la pobresa avalat per tots els grups que difícilment prosperarà, perquè una vegada firmat el diagnòstic, la prioritat de cada partit ja no és lluitar contra la pobresa, sinó recaptar vots a còpia d'omplir-se la boca en defensa dels pobres i donar la culpa de tot a l'adversari. Pere Navarro ho va posar de ma-

nifest amb claredat meridiana. Va venir a dir que el problema de la pobresa a Catalunya es deu al fet que el Govern de CiU és de dretes i, per tant, un escanyapobres, i que Esquerra Republicana ha renunciat a ser d'esquerres. Navarro va aprofitar l'ocasió per recordar que aviat hi haurà eleccions europees i que convindria que guanyessin els bons.

No hi havia pobres al Parlament, ni tan sols a l'entrada protestant com solen fer tants col·lectius de funcionaris castigats per la crisi però menys, i per tant no es va poder comprovar el grau d'alleujament. També és cert que si tal com estan les coses, sense diners per a beques menjador i amb rescats bancaris descomunals, la CUP o Iniciativa no presenten una alternativa rebel, el sistema polític mateix perdria tot el sentit. Ara bé, tots estan obligats, com a mínim, a no enganyar la gent més del compte, i el debat d'ahir, com molts altres de la Cambra catalana, va tenir característiques de simulacre: "Estem carregats de responsabilitat però nus d'instruments contra la pobresa", va declarar el president de la Generalitat. Així que, fins que no aconseguim el comandament, no hi haurà res a fer.

MANÉ ESPINOSA

Entitats convidades. A la tribuna, la Síndica de Greuges de Barcelona, Maria A. Vilà; la presidenta de Càritas, Carme Borbonès; la del Tercer Sector, Àngels Guiteras, i el director general d'Economia Social, Xavier López

El Senat reforça la majoria conservadora del Constitucional

J.M. BRUNET / Madrid

El Senat va designar ahir el magistrat Ricardo Enríquez membre del Tribunal Constitucional (TC), cosa que reforça la majoria conservadora que hi ha en aquesta institució. Enríquez va ser proposat per nou comunitats autònomes on governa el PP i ahir va tenir el suport pel grup parlamentari popular, en una votació en què el PSOE, Entesa i CiU van votar en blanc. Entesa i

CiU havien proposat el catedràtic Antoni Rovira per cobrir la plaça que ocupava al TC Francisco Hernando, que va morir fa poc.

Amb la incorporació d'Enríquez, magistrat de la Sala Tercera del Suprem, el bloc conservador del Tribunal Constitucional tindrà 7 membres. El PP tenia un interès particular en aquesta elecció arran del debat que hi ha al TC sobre el recurs que va presentar el Govern espanyol contra la declaració so-

biranista del Parlament de Catalunya. En els contactes que hi ha hagut fins ara entre els magistrats del Constitucional s'ha posat de manifest que hi ha dues posicions irreconciliables. El sector conservador vol anul·lar de ple la declaració, mentre que el bloc progressista, compost per cinc magistrats, és partidari de rebutjar el recurs del Govern espanyol perquè entén que el text aprovat pel Parlament no té efectes jurídics.

Ricardo Enríquez prendrà possessió del càrrec la setmana que ve. El dia concret depèn de l'agenda del Rei, davant qui ha de prestar jurament o promesa. L'acte d'ingrés al TC serà poc després del que tindrà lloc a la Zarzuela.●

Fernando Ónega

La superfiança

Molt fort. Els que ja tenim una edat i ens costa de fer-nos una idea del que són 29,5 milions d'euros, hem de traduir la xifra a pessetes. I surten gairebé 5.000 milions. A Espanya no hi deu haver gaire gent amb aquests diners en efectiu ni en patrimoni. I dubto que Magdalena Álvarez formi part d'aquest grup, per molt vicepresidenta que sigui del Banc Europeu d'Inversions. Tot i això, és la fiança que li imposa Mercedes Alaya, la jutgessa justiciera que instrueix el cas dels ERO falsos amb proverbi al calma meridional, però amb una contundència que passarà als annals. Quan imputa, ho fa amb tanta gràcia que de vegades no atribueix delictes concrets. I quan imposa fiances, no la reprimeixen els zeros ni s'espanta pels terminis: 24 hores li sembla prou temps perquè la senyora Álvarez dipositi aquesta quantitat desorbitada.

Magdalena Álvarez havia de passar a la història per altres estètiques: pel seu "antes muerta que doblá", per un singular sentit de l'autoritat o per l'escassa simpatia que infonia davant d'un micrófon. Dic "havia de passar" perquè ja no hi passarà: ara, si la memòria no em traïx, passarà a la història per ser la dona a qui s'imposa una fiança civil més alta. Gairebé arriba a la categoria de Díaz Ferrán, i es queda a mig camí d'un altre il·lustre i comentat pres que es diu Luis Bárcenas. La gran diferència és que Álvarez, de moment, no ingressa a la presó. Fins aquí no hi arriba, la contundència de la jutgessa. Potser el més penós per a l'exministra és haver d'abandonar el BEI, una de les poques canongies heretades del zapaterisme.

I què diu el cronista davant una decisió així? En cas de dubte, amb l'autoritat judicial, que fa anys que investiga l'escàndol dels ERO. Fins ara sabíem el

La jutgessa creu que té la clau del misteri: Magdalena Álvarez va ser l'enginyera i la cuinera dels trucs

volum dels diners que s'havia repartit entre amics, amiguets i companys d'ideologia, i fins i tot hi va haver quantitats destinades a gresques i despeses en cases de mala fama. "Aquí hi ha diners per donar i vendre", va dir el familiar d'un implicat, en un eloqüent retrat d'aquella gresca financera. Però no es va saber mai qui havia organitzat la trama i els seus instruments jurídics. És com si tot plegat hagués sorgit per generació espontània, sense ningú que veiés com corria la pasta ni d'on sortia, ni per què s'havien de modificar tant els pressupostos regionals.

La jutgessa creu que ha trobat la clau del misteri: Magdalena Álvarez va ser l'enginyera i la cuinera dels trucs. Els qui la coneixen asseguren que és incapaç de ficar-se un euro il·lícit a la butxaca, i per tant la diferència amb Ferrán i Bárcenas és èticament notable. Però Alaya la fa responsable d'organitzar el sistema ERO. Jo em limito a dir: ves com són les coses, senyors! Potser Álvarez ho va fer amb la millor intenció. "Sembla una obra de caritat", li vaig sentir dir una vegada a un alt comandament socialista, que no podia capir un robatori tan gros. Però esclar: aquí no es jutja la intenció. Es jutja un tripijoc espectacular.